

РЕШЕНИЕ

№ 8318

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **7713** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на А. С. срещу Заповед за забрана за влизане на територията на държавите-членки на Европейския съюз на чужденец рег. №4078 ПАМ 379 от 18.07.2023г. на Зам.директор на РДГП-Драгоман. В жалбата се излагат съображения, че оспорения административен акт е издаден при неспазване на установената форма, съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорва наличието на основания за издаване на обжалваната заповед по чл.39а, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, като оспорва констатация, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане в други държави. Не са конкретизирани данни срещу него и заповедта се явява бланкетна. Счита, че заповедта е лишена от правно основание и е материално незаконосъобразна. Намира, че не става ясно и на какво основание е постановена забрана за пребиваване за срок от пет години и какви са мотивите за този дълъг срок. Заглавието на заповедта – забрана за влизане на територията на държавите членки на ЕС и посоченото в диспозитива забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България, поставя в неизвестност за териториалния обхват на наложената забрана, което е нарушение на формата на акта. Позовава се и на нарушение на други реквизити в акта – посоченият съд, пред който се обжалва – АСО, не е уточнен превода, от какъв език е извършен. Като процесуално нарушение посочва и че органът не е взел предвид наличието на правни основания да пребивава на територията на Република Полша. В заключение иска отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание, представлявана от адвокат М. поддържа жалбата и иска отмяна на заповедта.

Ответникът - зам. директора на РДГП – Драгоман, в писмени бележки на процесуалния си представител, моли да се отхвърли жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От фактическа страна:

От събрани по административната преписка доказателства – докладни записки на полицейски органи при РДГП Драгоман, се установява, че на 18.07.2023г. в посока от ГКПП К. към РДГП Драгоман около 09:10 ч. са забелязани два автомобили марка Ф. Туарег, движещи се в посока [населено място], видимо натоварени. Полицейските органи ги последвали, като при опит да бъдат спряни увеличили скоростта си, като успели да блокират единия автомобил, а другият успял да избяга. От спрения автомобил задържали 8 лица, граждани на А., без документи за самоличност. След 40 минути обход и претърсване на района, полицаите установили 2 ма украински граждани, криещи се в храстите, В. Б. и С. Л., разпознат като водач на задържания автомобил. По време на извършване на проверката на украинските граждани в близост до тях спира автомобил Пежо 208 и посочен рег.№ с водач жалбоподателя А. С., [дата на раждане] в У.. Лицата, в това число, А. С. и автомобилите са задържани и приведени в РДГП Драгоман. По случая е образувано ДП с рег. № 28/2023 г. по описа на РДГП – Драгоман. По НОХД № 494 от 2023г. на РС Сливница е одобрено споразумение при което С. Л. се признава за виновен в това, че на 18.07.2023г. в посоченото време и час, с цел да набави за себе си имотна облага противозаконно е подпомагал като превозвал чужденци по смисъла на чл.2 от ЗЧРБ – 8 лица граждани на А., престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1 и т. 5, вр. ал. 1 от НК, определено му е наказание „лишаване от свобода“ за срок от 11 месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години.

Жалбоподателят е разпитан като свидетел в досъдебното производство, за което е приложен протокол, на л.10 по делото. Дава сведения, че пристигнал в България на 07.07.2023г. от Полша, като на територията на България пътувал с приятелите му В. Беркута и С. Л. и се настанили в апартамент в С.. На 10.07.2023г. потеглили към Б. с нает от фирма на аерогарата автомобил Пежо, който той управлявал. В Б. наели апартамент и там стояли до 18.07.2023г. като посещавали заведения, плажове и други туристически атракции в района. На 18.05.2023г. сутринта тръгнали на запад, да посетят църква, в автомобила Пежо пътували само той и В. Беркута, а С. Л. пътувал с друг автомобил марка Туарег. Уговорили се да се срещнат в селището с църквата (не помни име, ориентирал се с навигация), на около 4 км. от мястото спрели да починат и били задържани докато били отвън пред автомобила. Не може да посочи какво се е случило с черния автомобил марка Туарег, който управлявал С. Л., а също така и за каква цел го е ползвал.

При горната фактическа обстановка, с оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 4078ПАМ 379/18.07.2023 г., издадена от заместник – директор на РДГП-Драгоман на основание чл. 39а, ал. 1, т. 4, вр. 44, ал. 1, чл. 42з, ал. 1, т. , вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейски парламент и на Съвета от 28 ноември 2018г. вр. досъдебно производство № 28/18.07.2023 г. по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 4 и т. 5 вр. ал. 1 от НК, на жалбоподателя А. С. е наложена

принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България“ за срок от 5 години, считано от изпълнение на наложената на чужденеца ПАМ – „Експулсиране“. Заповедта е поправена на 21.07.2023г. със Заповед № 4078 ПАМ -442, екз.2 от 21.07.2023г. относно изписването на имената на жалбоподателя, като на кирилица се чете А. С..

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед, е връчена на 18.07.2023 г., а жалбата е подадена на 28.07.2023г., поради което съдът счита че се обжалва в срок, подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и предвид представената Заповед рег.№4078-1525/20.10.2022 г. на Директор на РДГП-Драгоман, с която заместник директора на РДГП –Драгоман е оправомощен да издава заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като същата е мотивирана от фактическа и правна страна, включително с препращане към мотивите в Предложение с рег. № № 4078р-11397/18.07.2023г. за налагане на ПАМ. Съгласно съдебната практика е допустимо мотиви за издаването на акта да се изложат и в предложението за неговото издаване, какъвто е и настоящият случай. В тази връзка, неоснователни са доводите в жалбата, за допуснато нарушение на изискването за съдържание на заповедта и липсата на мотиви. По отношение на допуснатото противоречие между наименованието на заповедта и разпореденото в диспозитива, следва да се има предвид, че точното наименование на мярката е „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, очертан от цитираната като правно основание норма – чл.39а, ал.1, т.4 от ЗЧРБ и така посочен в наименованието на заповедта.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на адресата или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в различния смисъл.

Оспореният административен акт е издаден при наличие на фактически обстоятелства, обосноваващи посоченото правно основание.

Изрично чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предвижда че забраната се налага, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от закона, като в случая са налице обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ - има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

По делото са налице данни, че жалбоподателят е задържан във връзка и в близост до мястото с открити от полицейските органи лица чужденци, бе документи за самоличност, влезли в страната не по установения в закона ред и превозвани незаконно в автомобил, управляван от сънародника на жалбоподателя С. Л.. Последният се е признал за виновен във връзка с престъпление за трафик на хора. Жалбоподателят и останалите задържани при същия случай украински граждани са влезли заедно в страната, пребивавали са също така и пътували в района на престъплението, където и са задържани от граничните власти. Жалбоподателят е установен и задържан след обход и претърсване в същия район. Установената фактическа обстановка сочи на съпричастност на жалбоподателя към случая по

осъществяваните от Л. и останалите му сънародници незаконно въвеждане и извеждане на хора в страната и други държави, което от своя страна обуславя прилагане на процесната мярка и спрямо него.

По отношение на спазване на целта на закона съдът намери, че издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК. В случая при приложение на чл.44, ал. 2 от ЗЧРБ не се установяват такава продължителност на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, нито да е от категория уязвими лица, няма данни за производство по ЗУБ или други, нито семейно положение или семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето, чието засягане да прави намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин несъразмерна, а в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави.

По отношение на възраженията в жалбата относно срока на ПАМ следва да се отбележи, че в случая посочването на срок на мярката 5 години, не е в нарушение на националната разпоредба и е в съответствие с чл.11, пар.2 от Директива 2008/115/ЕО продължителността на забраната за влизане да не надвишава пет години.

Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и е в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Разноски от страна на ответника не се претендират, поради което не се присъждат.

Воден от горното Административен съд София-град, I-во отделение – 6 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С., гражданин на У., [дата на раждане], срещу Заповед за забрана за влизане на територията на държавите-членки на Европейския съюз на чужденец рег. №4078 ПАМ 379 от 18.07.2023г. на Зам.директор на РДГП-Драгоман.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: